

[Inger Stilling Pedersen]

der kan blive meget, meget alvorlig. Her tænker jeg på, at visse dele af befolkningen måske vil tage sagen i egen hånd. Man finder måske på, at det er bedst at gå bevæbnet, og så ved vi slet ikke, hvad det udvikler sig til, hvis selvtægt skal blive det, man griber til, fordi man ikke mener, der bliver gjort nok. Vi kan jo se interviewer i TV og andre steder. Man kan opleve, når man rejser, at folks reaktion er overdreven.

Så kan man jo også spørge: hvorfor er den nu det? Her bliver vi nok nødt til også at se på medierne, ikke bare TV og video, men altså på selve de trykte medier, der slår det meget, meget stort op. Selv om man så ved, at der teoretisk er en meget lille risiko for overfald, hvis man ikke selv er beruset eller på anden måde går ind i nogle forhold, man ved kan give konsekvenser. Derfor bør vi nok måske også henstille, at man ikke slår det større op, end det er nødvendigt.

Men det er også utrolig nødvendigt, at vi ser på årsagerne. Jeg har i et svar fra justitsministeren fået at vide, at man under det kriminalpræventive råd har nedsat et særligt udvalg, der skal se på årsagerne, heriblandt også videovold og TV-vold. Her kunne vi så tage medieviolence ind. Jeg håber også, at familiens situation bliver inddraget her, og jeg håber, at vi på et tidspunkt inden så længe kan få noget at vide om, hvordan det går, og at udvalget er kommet til nogle resultater.

I dag har vi fokuseret stærkt på årsager, og fra kristeligt folkepartis side er vi ikke i tvivl om, at den dybereliggende årsag for en stor del er, at vi har forladt det kristne værdigrundlag, det, som har bygget vort folk op igennem århundreder, en respekt for Gud, en respekt for næsten. Det betyder ikke, at der ikke var lovovertrædere; det har der altid været, men det var meget mindre udbredt. Disse normer er svundet, mange føler sig rodløse, hører hverken til det ene eller det andet sted, har ikke noget at tro på, mange føler ingen mening med tilværelsen, og familien har spillet fallit, man hører ikke til nogen steder.

Derfor tror jeg, at det er uhyre vigtigt, at vi virkelig får kigget på mange børns og unges situation i dag.

Jeg tror, vi må erkende, at unge i dag også er blevet mere selvstændige. Det skal vi også kun være glade for, men jeg tror, vi skal lære at forstå de unge. Vi har en tendens til som

voksne – det gælder måske også forældre, det gælder skolen, og det gælder pædagoger forskellige steder, socialvejledere – vi er tilbøjelige til at sige: jeg ved nu alt sammen, hvad der er bedst for dig. Man taler ned, og man overbeskytter, i stedet for at man i langt højere grad skulle inddrage de unge, og det gælder også børnene, i et ansvar.

Her er det altså også, at familierne svigter, og ikke altid med egen skyld; man er tvunget til det, uanset om der er to eller der kun er én – fru Ebba Strange var inde på det. Enten har man slet intet arbejde, eller også må man være fuldtids ude. Jeg kan godt forstå, at f.eks. enlige mødre har behov for at komme uden for hjemmet, det er ganske givet, men vi bør nok satse på, at også enlige får en mulighed for f.eks. at kunne være hjemme, når børnene kommer fra skole, for at kunne nøjes med halvtid eller flextid, eller hvordan man nu kunne indrette det.

I det hele taget bør vi give meget større muligheder for, at børnene kan være i deres hjem og få lov til at vokse op med nogle pligter og noget ansvar. Jeg har talt med utallige forældre, der erkender, at sådan bør det være, men man er træt, og man er stresset, og så orker man altså ikke dette her, og så får børnene skældud; man har ikke tid til at tale *med* dem, man taler *til* dem og skælder ud. Det er sådan, det foregår i mange hjem, og det må give mange problemer for børn og unge; de søger væk fra det og ud på gaden.

Vi kunne også spørge hinanden, om vi måske har indrettet vort samfund helt forkert. Er der i grunden plads til børn og unge? Er det et nødvendigt onde, fordi slægten jo skal fortsættes, der skal være nogle til at overtage det engang, og det hører sig nu engang til, at man skal have et eller to børn og enkelte flere? Har vi egentlig brug for dem? Føler de, at de er med i familierne og hører til? Jeg kan tale om dette, fordi jeg har talt med utallige, også mine elever i skolen, der klart giver udtryk for, at man er der jo bare, man får sine lommepenge, men egentlig har man ikke så stor betydning.

Målet bør være dette, at man hører til i familien og har et ansvar, at der er et sted, hvor man kan gå hen, at der er nogen, der forstår én og holder af én.

Disse ting kan så suppleres. Jeg er ikke modstander af daginstitutioner, men de skal